

MYND: ÁLVUR HÁRALDSEN

Amariel Norðoy hefur komandi vikuna framsýning við nýggjum verkum í Galerie Focus í Havn

Tekur Pollin við sær til París

LÍKAMIKIÐ UM HANN **MÁLAR** Í PARÍS ELLA **ROM**, ERU TAÐ **HEIMLIGU** MOTIVINI ÚR KLAKSVÍK, **AMARIEL NORÐOY MÁLAR**. NÝGGJ **FRAMSÝNING** VÍSUR **LISTAMANN**, SUM HEVUR **EVNINI** TIL ENDURNÝGGJAN

LIST

Eyðun Klakstein
eydun@socialurin.fo

Amariel Norðoy ferðast javnan til útlandið, har hann malar summi av sínum verkum. Hann er av og á í Keypmannahavn og París og arbeiðir við sínari list, men tað eru motivini úr heimliga umhvørvinum í Klaksvík, sum hann heldur fast um, tá ið hann malar í útlandinum. Pollurin, Kunoyarnes, Norðan og alt hitt, vit kenna frá málningunum hjá Amariel, sæst eisini aftur á málningunum, hann malar í útlandinum.

– Ótilvitað fái eg sjálvandi íblástur

frá teimum støðunum, har eg máli og vitji. Til dømis kunnu litirnar verða eitt sindur øðrvísi, tá ið eg máli í París. Men tað er ikki tann stóri munurin á málningunum, um eg máli teir her heima í Føroyum, í Keypmannahavn ella aðrastaðni, sigur Amariel Norðoy.

Endurnýggjan

Í sambandi við, at tað í ár eru 10 ár liðin, síðani Galerie Focus lat upp í Havn, hevur Amariel framsýning í Lambagerði, og har fer hann fram til 8. juni at sýna fram verk, sum hann hevur skapt við oljumáling, vatnlitum og steinprenti.

– Tað er eyðsýnt, at tað myndlistaliga avrikið hjá Amariel Norðoy

staðsetur hann, sum ein av teimum mest viðkomandi í føroyskari nútíðarmyndlist, ektaður – eldhugaður og kærleikin til ta føroysku náttúruna tryggjar útstrálingsmegina í hansara myndum. Evnini til endurnýggjan sæst týðuliga á hesari framsýningini, verður sagt um framsýningina.

Fernisering verður í Galerie Focus fríggjadagin kl. 16.00, og tá fer tónleikarin Holgar Jacobsen at undirhalda við gittara og sangi.

So segði hann...

– Eg haldi, at yngra ættarliðið er meira tilvitað um teir faktorarnar, ið kunnu elva til eina krabbameinssjúku. Og tað er ein positiv gongd, sum vit sjálvandi fegnast um

Jákup N. Olsen, formaður í Krabbameinsfelagnum, nú norðurlendskar útrókingar vísa, at fleiri føroyingar fara at fáa krabbamein komandi árin.

KLUMMAN

Inna Törnroos

Silikonboppir og falskar tenn

Arbeidsplássið hevur sett eina verkætlan í gongd – vit skulu gerast sunnari. Fyrsti fyrilestrahaldari er ein kvinna, sum hevur silikonboppir. Hon hevði nógv gott at siga, men tá vit koma aftur til okkara pláss, sigur starvsfelagin beinavegin: »Eg kann ikki taka ímóti heilsuráðum frá einari kvinnu, sum hevur valt at gera boppirnar størri við silikon.«

Men hon hevði nógv gott at siga, royna vit, men hann heldur upp á sítt. Um man skal verða eitt heilsufyridømi, eru silikonboppir ikki nakað man fæst við, tvíheldur hann um.

Eg eri ikki samd við honum, men fyri nøkrum vikum fangaði eg meg sjálva við somu tankum. Eg sat yvir av einum væl kendum medium (ein, sum sigur seg kunna tosa við tey deyðu – hevur kontakt við andaheimin), og hann hevði krita-krita-hvítar kunstigar tenn. Git, um eg ikki misti eitt sindur av mínari trúgv uppá hann? Jú, hann sá kunstigur út, og eg dømði hann sum minni trúverdigan.

Eitt tað kendasta orðatak, vit eiga, er, at vit ikki skulu skoða hundin á hárinum, men tað var also júst tað, eg so dyggiliga gjørdi.

Ella er tað so, at summi størv – heilsuráðgevi við silikonboppum og medium við kunstigum tonnum – ikki hóska saman?

Eg trúgvi ikki, at eg og hann á arbeidsplássinum eru serliga ólík øðrum fólki. Tað liggur í okkum at skoða eftir hárinum, hóast vit vita, at tað ikki er rætt.

Ein yngri starvsfelagi gjørdist einaferð í øðini inn á meg, tá eg segði við hana, at eg ikki helt, at hon kundi fara til eina samrøðu við skræddum nylonsokkum og stuttum kjóla.

»HVÍ?« rópti hon í høvdið á mær, og eg var noydd at søkka so lágt sum at siga: »Tí at eg vænti also ikki, at tey taka teg í álvara, um tú sært soleiðis út.«

Eg hataði meg eftir ta lötuna, tí eg veit, at hon skal kunna ganga ílatin JÚST, sum hon vil – men tað passar bara so illa til tann veruleika, vit liva í.

Tað er ein orsök til, at øll mannfolk siggja út sum klónir í sínum klæðningum – teir vita, at klæðningurin inngevur respekt. Tað sama er við slipsum.

Tíanverri verða vit nokk dømnd eftir okkara skræðu, óansæð hvussu ofta vit siga, at tað er tað innara, sum tað ræður um.

